

FOLĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, *** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUĂ-ORI

Prețul abonamentului :

Pentru Austro-Ungaria 4 coróne
Pentru România și străinătate . . . 6 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR :

IOAN BACIU
preot.

Prețul inserțiunilor :

Pentru publicațiunile de prostie tot anul (de 24 ori)
tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compută
1 corónă, ér cu litere mai gróse duplu.

Roza Alpilor.

(Urmare)

Fetița ascultă cu atâta drag glasul blând și dulce al păstorului, îi promisă că va mai veni și de altă dată și va aduce și pe mamăsa și pe frații ei.

Fetița era atât de obosită de ostenela și frica cea îndurat, încât câteva clipe după ce s'a culcat durmia dusă. Nu așa tinerul păstor lui nu-i vinea somnul. Lui îi se părea că un inger din cer s'a scoborit la el atât de frumoasă și drăguță era fetița. Cum ar mai fi privit'o, cum ar mai fi povestit mult, mult, dacă somnul greu nu i-ar fi închis ochii. A fost un somn așa de binefăcător, așa de dulce... a durmit atât de bine încât tinerul iei păzitor dimineta de-abia a putut'o trezi.

— O! tu esci — disă ea deschidendu-și ochii, am durmit atât de bine, am visat așa de frumos... Mi-se părea că avem aripi, m'am înălțat la tine din așunțime și tu mi-ai spus ér povesti frumoșe și dulci ca asară.

Cât îți-e de bine ție aici... Așa mi-ar plăcea se remân și eu aici dacă mama și frații nu m'ar aștepta.

— Să-i aduci și pe iei aici, am lapte cald, pâne bună, sunt fragi și simeură în pădure eu știu pe unde; aflăm și ouă în cuiburi, o, eu is curajos, nu mi frică, ure stâncile ca o căprioră.

— Dar dacă îți lunecă piciorul și cađi în prăpastie... o nu... nu te duce, promite-mi că nu te vei urca după cuiburile vulturilor, eu așa mă tem că îți se va întâmpla ceva.

Nu te teme nici odată...

Veđi nici căpriora nu-și rupe piciórele, nici nu alunecă; noi am crescut aici sus la olaltă, noi cunoșcem orí ce loc, orí ce petră așa încât putem pași fără frică. Și apoi pentru ce me-ai compătimi dacă mă-ar ajunge vre-un réu spunemí, te intereseză asta pe tine mică păsărică, și așa nu mi-ai putea ajuta.

— Și cum se nu te compătimese când tu esci așa de bun. Tu nu faci nimăruí nici un réu.

— Nu. Eu nu vatám pe nime.

— Și nu îți-e frică ție aici singur?

— Nu. Dar nici nu is singur. Aici mi-s caprele, aici mei, mă joc cu iei, le cânt din fluer; ei mă privesc, tac apoi sar voioși s'au se pun la piciórele mele. Vino; veđi cât is de drăguți și de blândi neteșesce-i, veđi așa... frumoși is?

— O! cât is de frumoși, cât is de drăguți; și ăsta mic...

— Ți place?

— Da, forte mult.

Veđi, ăsta-i melușelul meu cel mai drag, dacă vrei, fie al tēu... Numai cât mai lasă-l aici la mamăsa, pentrucă ar plânge sermanul dacă l'ai duce și acea m'ar durea.

— Intradevăr mi'l dai mie? Il pot lua în brațe? Vino, vino dragă, vino se te ved, se te iubesc, vino și nu-ți fie frică de mine, veđi așa... le melul în brațe, il neteșesce, il gugulesce, îi vorbesce... Și melul se uită așa de frumos la mica-i stăpană parcă ar vrea sei laude bunătatea.

Dar sórele deja e sus și trebuie se plece, dacă vrei se ajungă până la ameađi în drumul ce duce spre sat. Tinerul își mulse repede caprele și oile, oferi lapte cald frumosului său ospe, apoi plecară pe drumul obositor și greu. Prinse fetița de mană și astfel o conducea pe căi neumbrate, încunjura stâncile și ferea din cale spinii.

Și când stânci ascuțite i-au rānit piciórele miciei sale protejate, s'a pus jos, le-a spālat cu apa rece din isvor, le-a legat și au mers înainte.

Convorbirea plăcută i-a făcut se uite ostonelele drumului și timpul îndelungat așa încât numai s'au trezit în drum. Acesta le-a fost ținta, au trebuit să se despartă.

Fetița îi mulțami pentru bunăvoință și îi legă de inimă grija melului... peste opt zile când razele sórelui vor cădea pe părēul muntelui (cam 7 ore) va veni so-și vadă melul dar se vină după ea aici.

Tinerul i-a promis, dar glasul îi era așa de slab.

Ceva îi oprea vorbele în pept, că ce a fost nici el n'a știut.

Fetița i-a observat perplexitatea și i-a fost milă de el. Li adie fața cu mânele ei mici de catifea, mângându-l se nu se téma că ea scie merge de aici până acasă și se nu fie intristat căci ea ér va veni.

Se despart, calea lor se face îndoue: Fetița merge cătră sat sărind voiósă peste bălțile ce strătae drumul; el înapoi la munte încet, cu greu. Și de o sută de ori a privit înapoi, mai vede-o ôre, a dispărut deja? Și de-și cu ochii nu o vedea, o simțea lângă el, îi audea și acum glasul dulce, mâna-i mole, catifelată o simțea și acum în mâna lui.

Cât de golă era acum pentru el pădurea désa, cât era de singur, cu tôte că numai o ființă lipsea, numai cu una era mai puțin, cu fetița aia drăguță și frumoasă fără samen.

— Ore va veni? Voiu mai vede-o își va ținea promisiu-unea? se întrebă întruna. Cât de nerăbdător a acceptat ziua a opta, în fiecare di tăia câte-o trăsură în grinda colibii, ca nu cumva se greșescă în calculare.

— Mâne, dise el, mâne va fi ziua cea mare, ea vine o ved ér. pot vorbi cu ea. Li duc și melul, sê-l vadă, să se bucure, sê'l netedescă, sê'l gulgulescă...

Aurora în caru-i de aur sê naltă... locuitorii văilor încă nu o ved, dar el o vede de pe vârful muntelui; se și grăbescce ea se nu întârzie... de pe pîtră pe pîtră, din stîncă în stîncă pe unde dór numai capre selbatice se refugiază din ainea vînturilor, se scobori așa de repede încât în o jumătate de ceas era în drum. E drept ca pe calea asta n'a putut conduce în rândul trecut pe mica-i protejată, aceea ține mai mult fiindcă scobora pe cresta muntelui.

La primele raze ale zilei tinerul era jos la pôlele muntelui. Cât de lungă îi s'a părut aseptarea. Cât treceau de încet patrarele de ôra, ér li plăcut se-i alerge înainte, dar dacă ea vine pe vre-un drum lateral și nu se vor întâlni...

Pe-aici, pe-aici era se-și pîrda răbdarea, când deodată vedu pe frumoasa fetița înaintea lui, rîdea și îi strigă deja departe.

— Așa-i ca te-am păcalit? De mult te-am vedut dar am voit se te surprind și deacea am m-unjurat și am venit pe marginea padurii. Vedî, haina mi udă de roua ierbii și părul de frunzele copacilor.

E o fericire se-i privești; de ce bucurie fericitoare îi umple revederea.

— Dar melul meu unde e — întrebă acum fetița mai curajiosă. L'ai lăsat acolo, sau a cădut... o săracul și era cât pe aci se plînga.

— Drept, melul teu! dise tinerul mirat. Mi-am uitat, iartă-mé; așa m'am grăbit ca se te pot vedea cât mai curând. adică... ea se nu întârzie, ca se nu te fac se asecpîi încât mi-am uitat de el și apoi vedî, și îi arată stîncile grozave, pe aici nici nu laș li putut aduce.

— Dîmne sfinte! Dar pe aici ai venit! Dealtădată se n'o mai faci. Eu așa me tem că țî-se va întâmpla ceva și atunci eu ce se fac? Cine-mi va vedea atunci pe bunul meu prețin, ce va fi de micul meu mel?

Așa merge asta din săptămână în săptămână. Tinerul îi aduce melul, fetița se jîcă cu el; cătră toamna apoi îl duce acasă se nu-i fie frig.

* * *

Se scurge vremea, trec anii... Tinerul păstor e un fecior frumos, copilul curat al naturii, înalt, cu pept lat, bărbat în totă puterea. Inima-i bună, dragostea, omenia, trăsurile frumoase ale fetei, glasul-i plăcut îl făceau mai atrăgător, mai plăcut. Fetița e fată mare: statură sulegeta, un cap mic, elastic care îl portă cu superbia unei regine, purtarea blîndă, nisce buze mici roșii cu vecmieul lor suris, în ochii ei fericirii curesc, un farmec frumos al frumsetei femeiescî. Se va mira cineva că tot satul o numea „Roza Alpilor”? Și aceea era ea întrădever.

— Ce păreche frumoasă, dise omenii din sat, când Dumineca sau în sîrbători vine păstorul în sat și merge cu mireasa-i — cu „Roza Alpilor” — la beserică și de-acolo acasă.

— Sunteți unul pentru altul, dise părinții, și bunu D-dêu v'a făcut unul pentru altul.

— Și el ne-a și adus la olaltă — se grăbescce se întârîescă tinerul — pentrucă în lume nu este întîmplare, tôte le îndrîptă D-dêu. Și vom fi unul al altuia, numai așteptăm primăvara când va merge la munte fratele meu.

Mândră era și fata de mirele ei, fecior frumos încât n'are păreche: e și fericita mai ales când aude cum îl amintese și cum îl laudă celelalte fete din sat.

Dar, oh! inima de femece, sece et ascuns, cine vede în launtrul sêu, cine scie ce locuesce acolo! Cine pote deslega enigmatle sale? Cine și pote cunoșce secretele? Băieșul află în sinul stîncilor aurul și petrite scumpe; eufundatoriul scote la suprafață mărgeanul din afunzimile nemăsurate ale marii dar isvorul simțemintelor, secretele iubirii unei inimi de femece cine le pote afla?

Nime... nime... Vei rămănea pentru totdeuna o enigmă o negură deasă în care numai ochiul lui D-dêu pote pătrunde.

Boierul aduse în sat un vîntor tiner delat o alta moșie a sa de departe. Era fecior frumos, nu-i vorba; nu era așa de voinic nici nu era copilul curat al naturii ca pastorul Alpilor. Dar vorba îi era mai dulce, mai lîngușitoare. Tinerului acelaia simplu îi vorbea numai inima și deacea tôte cuvintele lui din inimă îi erau rupte. Acestuia îi vorbîu și ochii și vorba lor era așa de viclenă, privirea atât de pătrunzătoare încât pătrundea în inima orîi carei fete. Li cu dracu — diseu de multe ori, nu te poți uita în ochii lui, atât de pătrunzătoare li privirea. S'apoi pe Eva nu a înșelat'o vorba șerpelui? Cât de gidilitoare îi erau cuvintele, cât de cu farmec orîi ce cuvînt, cât de dulce! Cine se i se împotrivescă! Asta i-a rînit și inima „Rozei Alpilor”.

— O, voi munți înalți, pentruce nu dispăreți câte-odată ca se li aprôpe și se auda iubirea curată a inimii, vorbele mincinoșe ale înșelătorului! Unde-i aparatoriul? Unde escî frumosele pastor se-ți aperi fericirea, frumoasa-ți mireasa de înșalaciunile lîngușitorului? Atunci... atunci ai aparat'o și ai mîntuit'o în pădure, er acum nu te grăbescce, acum întârzie prin pădurile seculare, prin pustietățile morte ale stîncilor și nu vii ca s'o mîntuesc... pentru tine și pentru ea.

Dar nu... nu veni!... e prea târziu.

Primul sarut au resumat. Stau la pîrlaz sub nucel cel mare, fata din launtru, vîntoriul din afara...

Nu veni!... Rămăi eaci inima țî-s'ar zdrobi. Ce n'ai eutezat tu, a facut acest străin înainte de ce ar fi și cunoscut mai bine fata: O strinse la sine, brațele-i tari mînjură mijlocelul suleget al fetiței un sarut și resumatul sarutului pama la tine îl aduse vîntul, dar tu nu l'ai înțeles, nu l'ai audît...

A resumat primul sarut și cu el în doue s'a rupt legatura a vîi lega inimile... Nu mai e legatura sorțit ce ve împreuna inimile vostre.

— Ea nu mai este a ta, cel puțin inima tei nu, și ție serman copil numai inima tei îți trebuia.

* * *

În sat o sîrbătoare mare, o sîrbătorea patronului satului. Păstorul se grăbescce cătră sat ca se cetîscă din ochii miresei sale fericirea.

— O cât e ea de frumoasă!

— O Dîmne cât me iubesci! Tu căci ai condus'o la mine și mi-ai dat'o mie pentru totdeuna.

Nu-i...

Nici nu pote fi în lume om mai fericit decât mine.

Și desele păduri rîsunau de cîntecul lui. Numai mormurul căderii apelor se silea se inghiță cîntecul vesel al fericirii.

Tinerul păstor e aproape la pôlele muntelui, câteva salturi îndrăznețe și e în vale; și întrece în cale apele repedi ale muntelui ca se ajungă mai curînd la mireasa lui, la fata cea mai frumoasă din sat, a cărei inimă e alui și numai alui.

Dar, ceî asta? Oprescete! Nenoroc? Vedî cum te însotescce cucuveua.

Cîurie... cîurie...

Acosta îngropă pe cineva, cîntecul tei trist prevestescce morte, griț tîner!

Tinerul aude glasul paserii, priveșce înapoi.

Tu escî? Dealtădată ai rătăcit! Glasul tîu înfiorător nu-mî sună mie un ultim salt și grăbescce înainte întrecându-se cu sburdașnicul pareu al muntelui.

Mai aude încă glasul paserii dar nu-i dă atențiune... grăbescce căci și așa a întârziat.

(Va urma)

(După Schmiedt) de Porumbel.

La A...

*Nu mai plânge, ștergeți ochii...
Mișelia nu merită
Lacrimi calde isvorite
Din o inimă zdrobită!*

*Drept... tu l-ai năbit copilă
Și l-îmbesci... Pînța-ți totă
Lui i-ai dat-o... N'o se-l uite
Inima ta niciodată...*

*Dar când vezi iubirea-ți sfântă
Un nemernic cum o vinde,
Cum o calcă în picioare
Pe tin' mila te cuprinde?*

*Cum? In loc de blăstăm milă
Și iubire 'n loc de ură?
Ca se-i spună-o vorbă crudă
Inima ta nu se 'ndură?*

*O! te știu... tu ești un inger
Ș'ata inimă curată
Pân' la vermele din tine
Nu scoboră nici odată!*

*Lacrimi calde isvorite
Din o inimă zdrobită
Mișelia nu merită...
Nu mai plânge, nu mai plânge!*

Porumbel.

Caprițiu

— Comedie într-un act de Alfred de Masset

Persónele :

De Chavigny Matilda soția lui, *Madame de Lery*. Un servitor.

Scena se petrece în dormitoriul Matildei.

Scena I.

Matilda (singură împletesc) încă o împunetură și apoi sum gula. (Sună. Intră servitorul.) Fost'a aici cineva dela Janisset?

Servitorul: Pană acum nu Măria Ta.

Matilda: Asta e de nesuferit. Trebuie mers acolo erași; repede. (Servitorul ese.) Nu ar fi fost ertat se lina crutătoare în alegerea decorațiilor; opt ore, acum se îmbracă. Sum secura ca mai înainte de ce ași pute eu ispravi, va fi aici. Erași o întârziere de o di. (Se ridică.) După un an de căsătorie se împletesc în secret pungă pre sama bărbatului! În ochii multor omeni acesta e mai mult ca romantic. Pentru esemplu, ce ar dice Madama de Lery dacă l'ar ajunge în urechi? Dar chiar el însu-și ce va cugeta? Va ride pote asupra tănuirei, dar despre present nu va ride. Și în fine pentruce atâta tănuire? Nu știu simt inse că dacă și el ar ști nu ași fi putut lucra cu așa plăcere. Ar fi fost acea aparință ca și când în continu ași vre să l' fac atent: vedî cât cuget eu la d-ta! Acea ar fi fost o specie nouă de imputare, pre când dacă-i stau mainte cu lucru ispravit, atunci el însuși va fi silit să-și mărturisască că am cugetat la el.

Servitorul: (intră.) Acesta o au adus dela giuvaergiu pentru Măria Ta. (Da un pachetaș Matildei.)

Matilda: În fine. (Sede.) Dacă vine d-l Conte anunțemi-o îndată. (Servitorul ese.) N'o dară iubita mea punguliță, hai să-ți isprăvim toaleta. Se vedem cât de cochet îți stă acesta gătelă. Forte bine. Acum e întrebare că ore cum ne vor primi acuși. Corespunde-vei tu plăcerii acelea cu carea ai fost gătită, corespunde-vei tu acelei îngrijiri de carea a fost împărțită mica ta personă? D-ta d-șoră vei fi ospe neasceptat, chiar pentru acea numai în deplină splendore am voit se te arătăm. Ore căpăta-vei sêrutare pentru ostenele? (Sêrută pungulița se opresce.) Sêrmană mititică. Valorea ta nu e mare; nimene nici doi luișdor nu ar da pentru tine. De ce-mî cade dară așa de greu că trebuie se mă despart de tine? Nu pentru acea te-am început ca se lli gata cât mai curând? Oh, începutul a fost cu mult mai vesel de cum a fost sfârșitul. De altcum numai 2 săptămâni sunt de atunci; numai 2 săptămâni? este posibil? Nu nici cu o minută nu este mai mult, și în timpul de 2 săptămâni câte de tote!... Doră am întârziat prea tare mititica mea?... De ce și cuget așa ceva? Mi se pare că vine ore cine; acesta e el; mă iubesc încă.

Servitorul: (anunță) D-l Conte!

Matilda: Ah, D-leul meu! Numai o pantlică am cusut pre cecalaltă o am uitat. Cât de prostă-s! În sara acesta nu i-o pot da. Se ascepte un moment, o secundă în salon; repede pana ce nu intra...

Servitorul: Măria Ta, deja este aici. (Servitorul ese.) Matilda ascunde pungulița.

Scena II.

Chavigny: Buni sara scumpă Matilda; dora te conturb?

Matilda: Pre mine Henri? Ce întrebare!

Chavigny: Parî confusa, obosita. De câte ori viu la d-ta totdeauna uit că-ți sum bărbat și totdeauna intru prea repede.

Matilda: Acesta observare e nițel cam rauciosă, inse fiindca și puțin amor este amestecat în ea tot cu aceea-și inimă bună te îmbrățișez ca și pana acum. (l' îmbrățișază). Apoi d-l meu când uiți ca ești bărbatul meu, cine te socotesc ca ești?

Chavigny: Iubitul teu, frumoasa mea Matilda; ce dicî doră greșesc?

Matilda: D-ta nu greșesci (a parte: în vine că să-și predau pungulița așa cum este.)

Chavigny: Ce toaleta este pre tine? Nu mergi de acasă?

Matilda: Nu. Așa mia fost cugetul... Am sperat că dora...

Chavigny: Ai sperat? Și ce ai sperat?

Matilda: Mergi la bal? Ești în colore minunată...

Chavigny: Oh da de unde; nu știu acui este vina, a mea ori a eritorului meu; ținuta mea mai mult nu mai este militarească.

Matilda: Nesuferitule! D-ta nu cugeti la mine când îți admiri statura aici în oglindă.

Chavigny: Bah! Dară la cine se cuget? Ori dora pentru-aceea merg la bal pentruca se dansez? Îi jor că acea pentru mine este o adeverala tortura; numai silit me trag pană acolo și ni-ri acea nu știu ca pentru ce?

Matilda: Atunci te rog remai acasă... vom fi numai noi de noi și îți voi spune...

Chavigny: Mi se pare ca orologiul tîu grabescce; nu se pote se fie așa târziu.

Matilda: ori ce se dică orologiul meu, încă nu e timpul de mers la bal dora numai mainte ne-am ridicat dela prânz.

Charigny: Deja am dispus ca se prinda. Trăbue se fac nescari vizite.

Matilda: Ah! acea nu am știut-o acea e alta... Eu am cugetat...

Charigny: Și ce?

Matilda: Numai așa am cugetat... În urma acelor ce ai țin... Orologiul umblă exact; sunt numai 8 ore!... Mai rămă puțin... Am o mică surprindere pentru d-ta.

Charigny: (Se ridică:) scîi bine iubita mea că din partea mea ești cu totul liberă și poți merge de acasă ori și unde și ori când voești. Veți afla dară de cuviincios că acesta se fie reciproc. Ce fel de surprindere m'ai pregătit?

Matilda: Nici una așa cred că nu am vorbit de surprindere.

Charigny: Atunci dară am greșit eu cu tote că și acum mi se pare ca și când aș fi auzit. Aici-țis valsurile de Strauss? Imprumutămile dacă n'ai lipsă de ele.

Matilda: Aici-s; acum le voești?

Charigny: Da, dacă te poți lipsi de ele. Leau cerut dela mine pre o țin-două. Nu te lipsesc de ele pre timp lung.

Matilda: Le ceri pentru Madame de Blainvillet?

Charigny: Ce ți se pare? Nu ai amintit pre Madame de Blainvillet?

Matilda: Eu? Nici de eum nu am amintit-o pre ea.

Charigny: De astădată ăm auzit destul de bine. (Și ea e erăși.) Ce ai țin d-ta de Madame de Blainvillet?

Matilda: Am cugetat căci îi trebuesc valsurile.

Charigny: Și pentru ce ai cugetat acesta?

Matilda: D'a pentru acea... pentru că... pentru că M. de Blainvillet îi plac valsurile.

Charigny: Da, îi plac, și și mie-mi plac și așa cred că și d-tale-ți plac. Cu deosebire este unul între ele... Cum e și numai? l'am uitat... Cum și sună?

Matilda: Nu știu venim-va în mîinte? (Se aședă la pian și joacă.)

Charigny: Acesta e! Minunat răpitor și d-ta astfel joacă ca un adevărat artist sau ca se țin mai mult ca o adevărată jucătoare de valsuri.

Matilda: fac așa de bine ca ea Henri?

Charigny: Cinei ea? Madame de Blainvillet? Precum vîd pre d-ta te nel'niscese acesta damă.

Matilda: Nu tare. Dacă ași fi bărbat de sigur că nu miar prosti capul.

Charigny: Asta ar fi un lucru tare la loc dela d-ta. Acea de loc nu merge, că ori o femce ori un vals se prostescă capul unui bărbat.

Matilda: Jucavei d-ta în asta sară amice?

Charigny: Ei iubită ce cugete îți umblă prin cap!? Omul joacă, înse nici odată nu se cugetă înainte la acea, că doră va juca.

Matilda: Ai bani la d-ta?

Charigny: Așa cred că am. D-șoră îți trebuesc?

Matilda: Mie? Bunule Domne! Ce ași sci face cu ei?

Charigny: Și pentruce nu ți-ar trebui?! Deși ușa ți-o deschid prea repede sertarele nu miam obicinuit ca se ți-le deschid, și se pote... că așa greșala mea este duplă.

Matilda: D-ta d-le acum nu spui adevărul; în ținle aceste am băgat de samă că d-ta ai deschis sertarile mele și m'ai făcut de tot mută.

Charigny: Acea nici nu o pot face iubită până când sunt sêraci pre lume. Știu pre ce spesezi tu bani, și te rog concedem căci ajutoriul tîu sê fiu și eu maranimos.

Matilda: Cât de bun, cât de nobil ești tu iubite Henri. Spunemi numai te rog mai aduci-ți aminte de ținua acea când ai voit se achitezi o mică dătorie și teai plîns că nu ai pungă?...
Charigny: Când a și fost acea? Ah, drept... atîta e constatat că e un lucru tare prost când omul, în umblările lui pre afară se încrede prea mult în buzunarele lui ce nu plătesc nimica.

Matilda: Ți-ar plăce o punguliță roșie cu brodărie neagră?—

Charigny: Nu, nu-mi place colorea roșie. Noa! M'ai adus aminte că de eri și pungă am, cu totul nouă; present. Cumu-ți place d-tale? (Scote pungulița din buzunariu.) Lucru cu gust-e?

Matilda: Se vedem: dai-mio incoce?

Charigny: Poftesce. (I-o predă; Matilda o privesce apoi erăși i-o redă înapoi.)

Matilda: Tare drăguță. Cumi-e colorea?

Charigny (rîde) Cumi-e colorea!? Bre... da minunată întrebare!

Matilda: Am greșit... Acea am voit sê țin că dela cine o ai căpătat?

Charigny: Ah, asta e minunat! Pre onore, perplesitatea d-tale e de mirat.

Servitoriul: Madame de Lery.

Matilda: Am spus portariului, că astăți pentru nimene nu sum acasă.

Charigny: Nu, nu, lăsați-o numai se între. Pentru ce nu ași primi'o?

Matilda: Și apoi în fine D-le punga acesta... Ertat-mi este ca se știu cine țin dat'o?

Duse pe gânduri.

Scena III.

Matilda, Charigny, Madame de Lery în toaletă de bal.

Charigny: Vîno Domnă, te rog vînă; nice nu ai putea nimeri în un timp mai potrivit. Matilda chiar acum a comis o măgărie, cea ce este o adevărată risipă de vorbă. Intipuesceți numai îi aret acesta punguliță...

M. de Lery: Veți numai cât e drăguță! Sê vedem numai. —

Charigny: Îi aret acestă punguliță; o privesce, uitîndusê la ea de tote părțile, mi-o redă și când mi'o pune în mână știu ce a țin? M'a întreat că de ce colore e?

M. de Lery: N'o d'apoi cum se fie, vînătă.

Charigny: Firesce că vînătă... Asta e ordinea... Și apoi chiar întru acesta stă întregă comicitatea lucrului... Intipuesceți că ore cine se întrebe așa ceva?!

C. de Lery: În adevăr. Bună sara scumpă *Matilda*: vină în asta sară la ambasadă?

Matilda: Nu; voesc se rămân acasă.

Chavigny: Și D-ta nici nu riți de istoria mea?

M. de Lery: D'apoi cum se nu rid. Cine este aceea al căreia lucru de mână este acesta punguliță? Ah, o cunosc. Acea

Cu capul plin de griji.

este *Madama de Blavillet*. Cum D-ta nici nu căreai nimica la acesta?

Chavigny (cu grabenitate *Me rog de pre ce ai cum oscut'o?*

M. de Lery: De pre acea că e vânăta, chiar numai de pre acea. De cea cari vagabundează această punguliță; șapte ani sau implinit până a fost gata, și îți poți eugeta că întru atâta vreme de câte ori a fost schimbat în scopul destinației ei! Pre trei cunoscuți de ai mei-i știu că unu fiecare au poședat acesta punguliță — în euget. D-ta D-le *Chavigny* ai devenit proprietariul unui adevărat tesaur, ai ajuns la o adevărată moștenire. —

Chavigny: Cași când numai o mică punguliță ar fi pre lume. —

M. de Lery: Nu, înse pungă vânăta numai una este pre lume. Înainte dată eu urăsc colorea vânăta, o colore preste ceriu însămnă nimica. Înastfelu de lucruri înse odată nu greșese lmi ajunge dacă ved. Precum de sinceră iubesc lila chiar așa urăsc vânătul.

Matilda: Acesta e colorea *Constanției*.

M. de Lery: Colorea barbierilor. Eu numai cu pasant v'am cercetat; pre cum vedți sum în deplină splendoră. La balul ambasadurului trebuie mers de timpuriu. Astfelu de imbulzala este acolo de omul își poate frânge și capul. Pentru ce nu vii și d-ta? Eu pentru lumea asta nu ș rămâne.

Matilda: Nu m'am eugetat mai de vreme și acum e târziu. —

M. de Lery: Nu dice de acelea! Încă este grozav de multă vreme. Uite dragă, eu acuși ating soneria. Cereți o toaletă. Pre D-l *Chavigny* dimpreună cu micul său odor îl dăm frumușel pre ușă afară. Eu te peaptân, îți anin în păr două floricele și te duc pre trăsura mea. În acesta neam iteles și punctum.

Matilda: În asta sară nu; rămân acasă necondiționat. —

M. de Lery: Necondiționat? Asta îți este propusul hotărit? D-le *Chavigny* te rog du cu d-ta și pre *Matilda*!

Chavigny: (bruse) Eu nu mă amestec în afacerile nimeruia.

M. de Lery: Oh, oh! Așa se vede că D-tale îți place vânătul. Naa bine, ascultă dară încoco. Știi ce voi face eu? Da-țimi și rămân la d-voastră.

Matilda: Cât de plăcută ești d-ta *Ernestina*. Nu, nu voesc se lipsesc balul de regina sa. Dute, jocă un vals și la 11 ore dacă îți vei mai aduce aminte de mine reintorcete; amândouă vom vorbi lângă sobă fiind că D-l *Chavigny* ne lasă singure. —

Chavigny: Eu? Chiar nu; nuscui se merg sau se nu merg?

(Va urma)

G. Nistor.

Darnică.

— Deu me porți cum porți mîtuțul,
Când ai vré și n'ai cu cine
Se te jocî, ci iai paiuțul
Și îl învîrți cum, cât îți vine,
Până când îți cade în polă,
Obosit, ca o schidolă.

Decât și cu așa glume,
Aș mai vré eu — câte-odată —
Mai că nici se fiu pe lume,
Vedî... Nu știu ce vréi tu, fată!
Spune-mi, nu-ți fie rușine:
Dacă-ți e ori ba de mine?

Tu ști bine, că-mi ești dragă
Și nu-mi spui — nici într'o parte.
Anu 'ntreg și vara întregă
Dela lucru me desparte
Gîndul: ca, într'o desără,
Se trimite se mi-te ceră.

M'am încredințat eu, *Chivă*,
Că tată-teu, de te-aș cere.
Mi-ar fi tare împotriva,
Pentru-că vedî... n'am avere!
Dar e avere mai mare
Ca inima? — cine-o are.

Măta, știu, ușor se schimbă...
O aduc eu ici la cale,
Cât-ce-o iau frumos la limbă,
De-aș ști una dintr'a tale...
— Par'că ești copil. *Vilică!*
De-a lor voie n'am eu frică:

Tata vré cum mama dice,
Voia mamei e la mine
Și nici unul n'au să-mi strice...
— Cum rămâne-atunci cu tine?
— A mă voie fi-o dau ție...
— De mult vreu așa se fie!...

G. Bodnariu.

Penele ca ornamente.

Pre cum florile întocmai se întrebuințază și unele pene de paseri pentru împodobirea pălăriilor damelor.

Cele mai multe dintre aceste pene se aduc din țări îndepărtate și numai puține se folosesc de cele de pe la noi — nu va fi rău însă ca și pre aceste puține să le scim care sunt și să cunoșcem metoda după care sunt de a se prelucra spre ale putea întrebuința la ornămintarea pălăriilor de dame.

Între penele ce ni-se transportă nouă de prin țări îndepărtate și le plătim cu bani grei vom înșira următoarele paseri de la cari ori de pe care se smulg așa, d. e. Struțul (Strudiul Camelus) Ciconia, Ardea purpura, Paserea de paradis, Papagaiul, Fasanul, Păunul etc.

Dintre cele ce se află și pe la noi. Vom înșira următoarele: Gainele, cocoșul, gășcele, rațele, cocostireul, găina sălbatică, cocoșul sălbatic, și altele.

Până ce se pregătesc penele, acestea spre a se putea folosi la podoba trec prin mai multe operațiuni. I. se sortează după soiul, color, mărime și calitate.

Fie care parte se așază în cutii de formă lungăreață și deocamdată se păstrează la o parte.

II. Cotorele penelor partea cornosă se frecă cu o bucată de Amoniac — acid carbonic ce se capătă în comerț sub numirea de (Hirschhornsalz).

Sau le punem să stea o noapte întreagă într-o scaldă de sodă, și această operațiune se face cu scop de a înlătura substanța unsuroasă din cotor pentru că astfel mai bine să se prindă colorile de el.

III. Punem apoi atât penele cât și cotorele toate pe rind după cum a fost sortate în soponele pregătite din $33\frac{1}{3}$ gr. sapon și 500 gr. apă, le purtăm cu mâinile și le zolim timp mai îndelungat. Scurgem apa această și turnăm peste pene altă apă cu sapon și erăși le zolim apoi scurgem și această și turnăm a tria (adecă le spălăm în 3 ape) pentru de a delatura de pe ele ori ce pei murdării. După aceea le clățim mai întâi în apă caldă și apoi în apă rece.

Bilitul. (Inalbitul)

Bilitul se face nu numai la penele ce din natura lor sunt albe ci și la celelalte ce sunt destinate de a se colora pentru că cu cât sunt penele mai bine curățite cu atât se colorează mai frumos.

La cele ce de la natură sunt albe și voim ca tot albe se rămăie le punem într-o scaldă de apă, și apoi le clățim în apă limpede.

Deci penele ce sunt destinate pentru colorit încă trebuie mai întâi înlăturate și curățite.

Înainte de a le colora le punem mai întâi să stea vro 3—4 ore în o soluțiune de acide de caliu (doppelt chrom säurekali) la care se adaugă puțin acid salpetric (salpeter säure) apoi le

băgăm în o soluțiune de puciosă (schwefliger säure) după care ap i rănăm albe și se pot colora după plac, pentru care scop lăsem să urmeze aici diferite recepte:

Roșu ca rubinul.

500 gr. din cel mai bun Persian (Persio) îl mestecăm bine în 8 litre de apă punem penele în fluiditatea acesta și o încăldim atât până ce putem ținea degetul în ea, după un timp le scotem afară le clățim în apă limpede de mai multe ori și apoi le punem să se usce.

Roșu ca carminul

Ferbem $133\frac{1}{3}$ gr. lemn roșu (Rothholz) în 6 litre apă de ploie adaugem la acesta în timpul ferberii $3\frac{1}{2}$ gr. acid tartaric (weinsäure) și scurăm fluiditatea acesta prin un postav, o amestecăm cu cohenill și adaugem încă $66\frac{2}{3}$ gr. vinars.

În scaldă această se colorează penele și apoi se limpedesc de mai multe ori cu apă rece.

Colorea rosa.

Punem penele într-o soluțiune caldicioasă de anilin roșu, le ținem într-aceasta două ore apoi le scotem și le limpedim în apă rece.

Galben auriu.

Într-o litră de spirt de vin disolvăm 100 gr. curcumină pulverisată. Mestecăm aceasta cu 4 l. de apă caldă punem penele să stea în soluțiunea aceasta 15—20 minute. Le scotem apoi afară le lăsem să se scurgă și apoi le limpedim de mai multe ori cu apă rece.

Galben oranjiu.

Ferbem în 4 l. apă 12 grami potașă și $33\frac{1}{3}$ gr. orlean frances lăsem să se sfîmpere puțin și punem în fluiditatea acesta penele, unde le ținem 6—8 minute apoi le scotem le punem să se scurgă, le clățim în apă limpede și le scaldăm în o baie de soluțiune cum am arătat la receptul de mai sus pentru Galben auriu, — sau le punem de 2—3 ore într-o scaldă caldă de anilin galben, unde le ținem 2—3 ore apoi le scotem afară, lăsem să se scurgă și le limpedim cu apă rece.

Albastru luminos.

Disolvăm 50 gr. acid de tireghie (Weinstein saure) și $66\frac{2}{3}$ gr. carmin de indigo în 3 l. apă caldă. Băgăm penele în soluțiunea acesta unde le lăsem să stea până ce ș'a căpătat colorea poftită și apoi le limpedim cu apă rece, dar numai odată.

Brun (cafeniu).

Facem o soluțiune din brun de Aniliu (Aniliu braun) în care amestecăm câteva grame acid tartaric (Wein säure) și punem penele să stea în această soluțiune.

I. B.

DE ALE POPORULUI.

Fata Banului.

Baladă populară comunicată de I. Popa învețator.

Sub fufa de păducel
Sede liner voinicel
Cu nevasta lângă el
S'are mori ș'are vâltori
Are mori pe sub pământ
Macina-aur și argint
Dar turcii că mi-l afla
La mare bir il punea
El morile le vindea
Dar de bir nu se platea.
Ci, cătră mândra-așa grăia
— Gatâte mândro frumos
Că'i un tîrg departe njos
E tîrgu la Cornoveț
Și's nevestele cu preț
Dar eu de te-oi prețui
Și de bir că m'oi plăti"
La tîrg dacă ajungea
Un ture liner că venea
Și din graiu așa grăia
— „De vindare-i nevasta”?
— De vindare deii asta!
— „Dar ce il e prețu pe ea?”
— Nu cer mult ea se-mi plătesci
Numai se mi-o cântăresci
De trei ori
Cu galbiori
Ș'o dată cu lei bătuți

De două-ori cu bani mărunți"
Turcu iute așa făcea
Și nevasta că și-o lua
Cătra casă că pleca

Matul de la mără.

Dar nevasta suspina
Suspina și lăcrăma.
Èr turcu din graiu grăia
Taci tu mândrulița mea
Că nu te-am luat să te fac róbă
Ci te-am luat să te fac dómă
Dar nevasta i grăia
„Cum foc n'aș suspina
C'aveam și eu-un frățior
Cu semnu de-a dreapta
Îmi pari că ești D-la”!
„Mândro mândruleana mea
Eu-s ficiorul Banului
Din fundul Ardealului”!!
— „Și eu's fata Banului
Din fundul Ardealului
Nepóta 'mperatului!!”
El îmbrate o lua
Și pe frunte-o săruta
Și din graiu așa grăia
— „Bine soră te-ai uitat
De'n nopte nu ne-am băgat
Ca se facem vr'un păcat
— Apoi 'n gura mare că striga
Na-ți cumnate nevasta
Și cu darul dela mine
Numai se trăiți voi bine
Și eu voi mai dărui
Numai se puteți trăi.

Descântec de însurat.

Ficior de imperat
Lunea so luat.
Marța o umblat.
Mercură-o sosit.
Joia o durmit.
Vinerea o visat
Sâmbata so sculat
Și mi o alergat
La tine mătrăgună,
Se-i faci cu soroc

Se fie cu noroc,
Că sar fi 'nsurat
Și ar fi luat
Pe-o fata de craiu
Io inea-am venit
Cu soroc se-mi faci,
Că m'aș însura
Pe N. aș lua
De soție
De vecie.

Mătrăgună sorocesce
Pe mine me norocesce
Amin.*)

* În o lîni sara ficiorul ce voesce a se însura, se duce în câmp sau în o grădină unde este „mătrăgună,” luăm de trei ori terână de lângă redacția ei, o asvârle peste cap de trei ori apoi dice descântecul acesta de noue ori, dar cu grige și fără șgomot, căci dacă se tredesce cineva, ori de il vede vre un om sau femeie, ori de în timpul acela latra vre-un căne atunci nu are „noroc.” —

Auz. în Bistrița.

Theodor A. Bogoan.

Glume.

Țiganul la biserică.

Culiță isprăvisă deja și servițiul milităresc, dar la biserică încă nu a fost. La sfatul unui vecin se decisă a merge într-o Duminică. Ii era frică se nu fie de ris, dar vecinul său îl linișci, spuindu-i se facă tot ce vor face alții.

Cetindu-se sfânta evanghelie toți ingenunchiară, numai Culiță își ținea poziția militară, temându-se se nuși păteze nădragi cei noi.

Ore cineva glumeț din dărêpt îl pișcă, dându-i a înțelege că trebuie se ingenunche; Culiță pișcă pe cel dinaintea sa, acesta îi trage o palmă la țigan. Culiță palmuesce pe cel din dărêpt, ținând cont la sfatul vecinului. Pe urmă e dat afară. Pe stradă îl agrăesce preutêsa: „Dar bine, doră nu au eșit din biserică?”

— „Nu“ — îi răspunde Cula — numai acum au trecut dela pițigăete la pâlmuite.“ Auđită dela (N. P.)

CRONICA.

Milionari în Ardeal Din Murêș-Oșorheiu vine scirea că, murind acum câți-va ani în Cracovia, un prinț cu numele Mirislai, a lăsat averea sa rudeniilor sale, cari au trebuit se fie căutate. S'a găsit această familie, adevă rudele răposatului prinț milionar în Ardeal, în persoană unui funcționar comitatens și a unui notar cercual. Peste acești din urmă a dat norocul cu milioanele.

† **Necrolog.** Primim durerosă scire, că Gherasim Vana teolog absolut, suprefect în seminariul junimei rom. gr. chat. stud. din Blașiu a încetat din viață la 9 Martie în anul al 25 al vieții.

Foiă nouă poporală. A apărut în Panciova o drăgălașă foiă poporală, sub numirea „Stéua“ redactată de D-l Niculae Țințariu cu un cuprins destul de variu și interesant, pentru publicul dela țară.

V'a apărea odată pe lună și costă pe anul întreg un bagatel de numai 3 corone ce sunt de a se trimite de dreptul la administrațiunea fôei „Stéua“ în Panciova, strada Petôfi 4.

Logogrif.

de: *Alexandru Țințariu.*

Din următoarele 55 de silabe: „a, ad, alis, ar, ara, as, bu, bro, ca, chi, cho, cen, co, de, de, do, do, dront, e, em, epi, eli, he, i, im, lou, ma, mos, ne, na, mea, no, pro, po, ra, ria, re, re, se, si, ti, ten, to, tou, trat, finet, trop, ta, terp, u, ult, var, va, zor“ să se formeze 17 cuvinte a căror însemnare e următoarea:

1. O numire de tecioră la Elinii din vremea antică.
2. Un orêșel în România.
3. Un rege care a domnit cam pe la anii 1200 înainte de Christos.
4. Un oraș în Norvegia.
5. Numele italian purtat de mai mulți papi de la Roma.
6. Un rege babilonic.
7. Un oraș în Franția.
8. Un oraș în Thracia.
9. Un metal.
10. O comună din România lângă Olt.
11. Un mic personal bisericesc.
12. Un lotru mare din vechime.
13. Un mare literat românesc.
14. Un savant profesor dela facultatea de drept din Paris.
15. Un loc locuit de Macedo-Români.
16. O musă.
17. Reședința unei episcopii românesci.

Inițialele cetite de sus în jos se exprimi cea ce ar trebui se primească toți români conștii de chemarea lor. Finalele cetite de jos în sus se dee o poezie națională de Murașan.

Deslegare de găoituri.

Șarada din Nr. 5 de Alesandru Țințariu.

Mureșan, Mureș, Murc, Mur.

A deslegat-o bine Domnele și Domnișorele. Sabina Ardelean, Siciu, Paulina Precup, Gyó-Békés. Silvia Borlia și Silvia Stoia, Cuiedi. Eufrosina Andron, Ungra. Ana Spătărean, Cîreri. Lucreția

Bogin, Sălăuș. Trefilia Boca, Fuldul superior, Cornelia Gavaț Moldova nouă. Victoria și Iustina Muntean Vermeș.

Precum și Domniț: Andreiu Bugnariu, practicant la postă și telegraf în Karczag. N. Brânzeu student în Orăștie. Ioan Panpu învățătoriu în Alba Iulia. Niculau Turcu în Zurlențiu mic și Macedon Pop învățător în Cuhea.

Ilustrațiunile noastre.

(*Plin de gânduri, dusă pe gânduri, fără gânduri.*)

I.

El cu gânduri sfarmă-ș capul,
Cum mai bine va trăi;
Da'n zădar căci rezultatul
I-l îngropă 'ndătorii.

II.

Ea-î bogată, lipsă nare,
Dar' de gânduri n'a scăpat,
Ș'o frământa 'n-supărare
De când sa amoresat

III.

Èrna 'n-móră
Vara 'n stână
Cară saci la toți pe rënd
Pentr-o cupă de făină
Și tot nu are nici un gând.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-lui Aurelian Dorgo învățător în Catina. Revista Ilustrată apare de 2 ori la lună la 1 și la 15 dar nu stilul nou ci stilul vechiu.

D-lui Ioan Rus în M. Froto. Abonamentul pre o jumătate de an l'am primit și ve mulțămim.

Stimabilei D-șoră Eugenia Săbăduș în Panadea. Am primit abonamentul la Revista Ilustrată 1/2 an și am dispus, trimiterea Revistei toți nrii dela începutul anului.

D-lui Ioan Turdean student în Beiuș. Ve-am înscris între abonenții Revistei Ilustrate pe anul întreg, am dispus se vi se trimită nrii dela începutul anului precum și broșura „Cum se fotografăm“ ér plusul de 1 Corônă, vi se înapoiază.

D-șorei Luisa Bran în Erdó-áda. Am primit abonamentul pe 1/2 an și ve-am trimis toți nrii apăruti dela începutul anului.